

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **J. H.,** zastoupeného JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Kollárova 18, 415 01 Teplice, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem** se sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem, proti rozhodnutí ze dne 2. 4. 2001, č. j. 9225-1995/120/00, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 15. 5. 2001, č. j. 9225-1995/oprava/120/00, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2005, č. j. 15 Ca 36/2005-10,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dodatečným platebním výměrem ze dne 9. 3. 2000, vydaným pod č. j. 33366/00/210911/0148, doměřil Finanční úřad v Teplicích žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995 ve výši 40 291 Kč. Žalobce napadl dodatečný platební výměr odvoláním; o něm rozhodl žalovaný dne 2. 4. 2001 tak, že změnil základ daně, daň i daňovou ztrátu, jak byly stanoveny ve výroku dodatečného platebního výměru, a s tím spojené údaje v informacích pro poplatníka. Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2001 o opravě

zřejmých omylů či nesprávností, které bylo žalobci doručeno dne 21. 5. 2001, pak žalovaný dále opravil všechny tyto údaje.

Žalobce podal dne 18. 5. 2001 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001; Krajský soud v Ústí nad Labem však žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 2. 2004, č. j. 15 Ca 216/01-18.

Žalobce brojil proti tomuto rozsudku kasační stížností; při rozhodování o ní Nejvyšší správní soud zjistil, že rozsudek krajského soudu trpí vadou, k níž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, a zrušil jej proto rozsudkem ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 13/2004-50. V odůvodnění uvedl, že krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001 v té podobě, v jaké je napadl žalobce žalobou dne 18. 5. 2001; přehlédl však následné rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2001 o opravě zřejmých omylů či nesprávností, které se – jakmile nabylo právní moci – v opravovaných údajích stalo součástí výroku rozhodnutí ze dne 2. 4. 2001. Jestliže krajský soud podrobil přezkumu pouze rozhodnutí ze dne 2. 4. 2001 v jeho znění před opravou, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

V novém řízení krajský soud žalobu opět zamítl rozsudkem ze dne 19. 4. 2005. Ztotožnil se se závěry finančních orgánů, podle nichž se žalobci nepodařilo prokázat své tvrzení o tom, že v prvním kvartálu roku 1995 koupil od pana I. B. vozidlo F. U. s číslem motoru 6553898 za cenu 105 000 Kč. Tuto skutečnost doložil žalobce pouze svým čestným prohlášením; sám I. B. pak nebyl s to při výslechu tyto údaje potvrdit, protože si na podrobnosti transakce již nepamatoval. Nebylo tak spolehlivě zjištěno, od koho a za jakou částku koupil žalobce uvedené vozidlo, a finanční orgány tak správně neuznaly částku 105 000 Kč jako výdaj k dosažení příjmů.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku uplatnil žalobce námitky, kterými napadl vady řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního] a nesprávné posouzení právní otázky soudem [písm. a) tamtéž]. Vady řízení spatřoval žalobce v tom, že krajský soud zcela pominul jím předložené důkazy, tj. „přiložený posudek auditorské firmy“ a navrhovaný znalecký posudek týkající se vozidla F. U. Podle posudku auditora jsou rozhodnutí finančních orgánů obou stupňů nesrozumitelná a obsahují zřejmé chyby; posudek dále upozorňuje na nedostatky ve vedení daňového řízení a jednoznačně podporuje žalobcovo stanovisko. Kdyby krajský soud provedl další z navrhovaných důkazů - tj. znalecký posudek – vyšlo by najevo, že vozidlo je dodnes v perfektním stavu, bez koroze, v původním laku, nebylo nikdy poškozeno a nebyla na něm vykonána žádná karosářská oprava; svědectví p. B.y o špatném technickém stavu vozidla a silné korozi karosérie je proto nepravdivé. Krajský soud se však těmito důkazy vůbec nezabýval, v odůvodnění vycházel jen z podkladů finančních orgánů a důkazy svědčící ve prospěch žalobce zcela pominul bez jakéhokoli zdůvodnění.

Krajský soud též nesprávně posoudil právní otázku uznatelnosti výdaje na pořízení vozidla F. U., pokud se ztotožnil se správcem daně, který považoval skutečnosti uvedené v žalobcově čestném prohlášení za neprůkazné, a schválil jeho postup. Žalobce naproti tomu poukázal na § 31 odst. 1 a odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“, „d. ř.“), podle nichž správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost. Žalobce má za to, že tato věrohodnost nebyla v průběhu celého řízení zpochybněna, a to, že si svědek B. na celou záležitost nevzpomíná, nemůže být žalobci přičítáno k tíži a nijak to nevyvrací obsah čestného

prohlášení. Žalobce též v kasační stížnosti nově navrhl provedení několika důkazů, a to přizváním znalce z oboru daňové problematiky k jednání, svědeckým výslechem žalobcovy manželky, která byla přítomna při koupi vozidla F. U. od p. B., kontrolou dokladů v registru motorových vozidel, kde je evidován převod vozidla z p. B. jako původního vlastníka na žalobce, a kontrolou účetních a daňových dokladů p. B.

Konečně žalobce uvedl, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil v zákonné lhůtě od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím soudu bez jednání. Žalobce však dosud žádnou výzvu ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. neobdržel, takže se ani vyjádřit nemohl. Zdůraznil přitom, že by nedal souhlas k projednání takto složitého případu bez jednání, a krajský soud tak vlastně rozhodl bez jeho vědomí, o čemž byl žalobce zpraven až doručením napadeného rozhodnutí.

Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal, aby veškerá zasílaná korespondence byla směrována přímo a toliko k jeho rukám a na jeho adresu.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobce vytýká krajskému soudu, že se nijak nevyjádřil k jeho důkazním návrhům; činí tak ovšem neprávem. O prvém z návrhů – posudku auditora – se žalobce poprvé zmínil až v kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2004 směřující proti rozsudku krajského soudu ze dne 24. 2. 2004; ostatně sám posudek byl vyhotoven 9. 3. 2004, tedy až po vydání napadeného rozsudku. To platí i o návrhu důkazu znaleckým posudkem. V žalobě žalobce pouze namítal, že takový důkaz neprovedl správce daně; nenavrhl však krajskému soudu - a to ani kdykoli později v řízení o žalobě – aby takový důkaz provedl sám. Oba zmiňované návrhy tak žalobce nevznesl vůči krajskému soudu v řízení o žalobě, nýbrž až vůči Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o prvé kasační stížnosti v této věci. Jelikož krajskému soudu nebyly žádné důkazní návrhy adresovány, nemohl se k nim ani vyjadřovat.

Rozhoduje-li krajský soud opakovaně o téže žalobě poté, co jeho prvé rozhodnutí bylo v kasačním řízení zrušeno, není podkladem pro jeho – v pořadí druhé – rozhodnutí nutně vše, co je založeno ve spise. Nelze popřít, že obsahem spisu krajského soudu po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005 byly i posudek auditora a návrh na znalecký posudek, které žalobce vtělil do své prvé kasační stížnosti; samotná skutečnost, že byly obsahem spisu, však neznamená, že tak automaticky vznikla povinnost krajského soudu se jimi zabývat. Takový postup by byl nepřípustný, neboť zrušením rozsudku krajského soudu se řízení o žalobě vrací do fáze před jeho vydáním. V novém řízení krajský soud vychází – stejně jako v předešlém – ze souhrnu skutečností a důkazů, které byly shromážděny v předchozím řízení; pokud něco doplňuje, činí tak jen v míře, v jaké mu to uložil Nejvyšší správní soud svým závazným právním názorem. S výjimkou závazného právního názoru je pro něj nepodstatné, co bylo navrhováno v kasační stížnosti a o čem všem se rozhodovalo v kasačním řízení: i nadále je jeho úkolem přezkoumat napadené rozhodnutí na základě žalobních bodů a vypořádat se s návrhy, které žalobce v řízení před ním učinil. Pokud krajský soud v prvém řízení pochybil, musí v druhém řízení postupovat podle závazného názoru Nejvyššího správního soudu; to s sebou však v žádném případě nenese povinnost zabývat se návrhy uplatněnými v kasačními řízení. Rozhodování o takových návrzích by naopak bylo nesprávným postupem, protože krajský soud by si tak osoboval pravomoc soudu kasačního, kterému jedině přísluší rozhodování o návrzích na dokazování obsažených v kasační stížnosti. (Poznamenává se jen,

že prvé rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost; ani Nejvyšší správní soud se proto ve zrušujícím rozsudku těmito návrhy nezabýval, neboť by to bylo nadbytečné.).

V druhé stížní námitce žalobce nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že neprokázal tvrzený výdaj na nákup vozidla; poukazuje přitom na své čestné prohlášení a zdůrazňuje, že toto prohlášení nebylo zpochybněno ani svědeckým výslechem p. B. Této námitce nelze rovněž přisvědčit. V prvé řadě je nutno uvést, že ustanovení daňového řádu, jichž se žalobce dovolává, jsou citována buď poněkud nepřípadně, nebo nepřesně. Podle § 31 odst. 1 d. ř. provádí dokazování správce daně, který vede daňové řízení, nebo z jeho pověření správce daně dožádaný. Není zřejmé, jaký argument pro žalobcovy závěry je v tomto ustanovení obsažen: pravidlo zde obsažené totiž nezpochybnily ani finanční orgány, ani soud, a v řízení o žalobcově daňové povinnosti se podle něj postupovalo. Co se pak týče ustanovení § 31 odst. 8 písm. c), žalobce má za to, že ukládá správci daně povinnost „*prokazovat skutečnosti zpochybňující věrohodnost*“, a má na mysli zřejmě věrohodnost svého čestného prohlášení. Přehlíží však přitom navazující část ustanovení, podle níž se prokazování skutečností zpochybňujících věrohodnost týká „*...účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem*“. Správce daně v žalobcově věci ovšem zpochybňoval věrohodnost čestného prohlášení, které zjevně nespadá do právě uvedené kategorie povinných evidencí.

Nesprávná či nepřiléhavá citace ale není tak podstatná; i tak je zřejmé, proti čemu tato stížní námitka brojí. Žalobce se domnívá, že čestné prohlášení samo o sobě bylo způsobilé doložit výdaj v určité výši; ani Nejvyšší správní soud, stejně jako dosud rozhodující orgány, však s tímto náhledem nesouhlasí. Čestné prohlášení je v prvé řadě institutem obecného správního řízení, nikoli řízení daňového: daňový řád se o čestném prohlášení vůbec nezmiňuje. V době rozhodování finančních orgánů byl tento institut upraven pouze ve správním řádu (zákon č. 71/1967 Sb., zrušen k 31. 12. 2005); užití tohoto předpisu bylo přitom v daňovém řízení výslovně vyloučeno ustanovením § 99 d. ř. Po 1. 1. 2006 je pak čestné prohlášení upraveno v § 53 odst. 5 nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., účinný od 1. 1. 2006); i po tomto datu pak daňový řád v § 99 stanoví, že pro daňové řízení se správní řád nepoužije.

I kdyby ale ustanovení § 99 d. ř. nebylo, lze žalobcovu domněnku o tom, že čestným prohlášením doložil svůj výdaj, vyvrátit samotnou povahou institutu čestného prohlášení, jak jej upravoval správní řád z roku 1967 ve svém § 39. Tento institut byl zařazen v oddílu druhém části třetí, nazvaném *Zjišťování podkladů pro rozhodnutí*, kde se upravovalo zejména dokazování, a dále pak pod samostatnými rubrikami *čestné prohlášení* a *předběžná otázka*. „Důkazními prostředky“ byly podle § 34 odst. 1 *všechny prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy*; v demonstrativním výčtu odstavce 2 pak byly jako takové prostředky výslovně uvedeny *výslech svědků*, *znalecké posudky*, *listiny* a *ohledání*. V daňovém řádu (§ 31 odst. 4) je definice důkazních prostředků obdobná: jsou to *všechny prostředky, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy*, a i zde je obsažen demonstrativní výčet.

Demonstrativní výčet pojmově neobsahuje veškeré možné eventuality a je do právních předpisů vkládán právě proto, aby do něj bylo možno při aplikaci předpisu zahrnout i prvky výslovně neuvedené. Ty musí být ovšem svou podstatou příbuzné s prvky výslovně vypočtenými, a čestné prohlášení ve vztahu k obecné množině důkazních prostředků

tuto podmínku nesplňuje. Jak výslovně uvádí § 39 odst. 1 správního řádu z roku 1967, *správní orgán může místo důkazu připustit čestné prohlášení účastníka, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak*. Čestné prohlášení tedy není jedním z možných důkazních prostředků, nýbrž institutem zcela odlišným (srov. jednoznačnou formulaci *místo důkazu*), který pouze v některých případech může posloužit stejnému cíli – tedy tvořit podklad pro rozhodnutí; to z něj však nečiní důkazní prostředek. Ostatně v souladu s tímto rozlišováním velké skupiny podkladů pro rozhodnutí na *důkazní prostředky* na straně jedné a *čestné prohlášení* na straně druhé je i systematika oddílu druhého části třetí správního řádu z roku 1967. Po obecném ustanovení § 34 odst. 1 o dokazování následují pod samostatnými rubrikami ustanovení o čtyřech druzích důkazních prostředků, které jako jediné byly demonstrativně vypočteny v § 34 odst. 2, a pak ustanovení o čestném prohlášení. Z toho je patrné, že čestné prohlášení je institutem odlišným od čtyř institutů předchozích a nelze jej podřadit pod § 34 odst. 1 jako jeden z důkazních prostředků. Kdyby totiž bylo jedním z důkazních prostředků sice možných, ale ne tak běžných, a proto neuvedených v demonstrativním výčtu, nemělo by ani – na rozdíl od čtyř prostředků výslovně zmíněných ve výčtu – samostatnou rubriku; pokud naopak má samostatnou rubriku, a přitom není ve výčtu, znamená to, že se jedná o institut, který není důkazním prostředkem, ačkoli stejně jako ony může být podkladem pro rozhodnutí, jak o tom svědčí § 32 odst. 2 správního řádu z roku 1967 i název celého oddílu.

Čestným prohlášením tedy nemůže být nikdy proveden důkaz: skutečnost jím nemůže být prokázána – pouze osvědčena. (Srov. ostatně i setrvalou judikaturu správních soudů v tomto směru – např. nepublikované rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 2. 2000, sp. zn. 16 Ca 168/99, Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2002, sp. zn. 29 Ca 133/2001, nebo Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 7. 2002, sp. zn. 10 Ca 117/2002.) Nízká vypovídací hodnota čestného prohlášení se odrazila i v poměrně přísné zákonné úpravě podmínek, za nichž bylo možno připustit čestné prohlášení. Ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu z roku 1967 svědčí o tom, že se jedná o institut výjimečný, který měl být užíván jen v úzce vymezených případech: čestné prohlášení nebylo podle tohoto ustanovení možno připustit tehdy, bránil-li tomu obecný zájem, byla-li by tím porušena rovnost mezi účastníky řízení nebo měly-li se by takto osvědčovat skutečnosti, k jejichž odbornému posouzení je třeba znaleckého posudku. V novém správním řádu (§ 53 odst. 5) je pak tento institut obecně nepoužitelný: lze jím sice nahradit předložení listiny, ovšem jen v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem, nikoli obecně podle správního řádu, jak tomu bylo do 31. 12. 2005.

V některých fázích správních řízení spravujících se správním řádem, kde se lze obejít bez důkazu a postačí určitou skutečnost osvědčit, tedy může mít čestné prohlášení své místo. Pojmově je však vyloučeno jej užít tam, kde nelze určité skutečnosti stanovit jinak než dokazováním – a tak je tomu právě u stanovení daňové povinnosti ve smyslu § 31 odst. 1 až 4 daňového řádu. Nelze-li daňovou povinnost stanovit dokazováním, vede to podle daňového řádu nevyhnutelně k tomu, že správce daně je oprávněn stanovit ji podle pomůcek (§ 31 odst. 5 d. ř.) Čestné prohlášení nemůže vstupovat do daňového řízení také proto, že by vytvářelo nepřípustný mezistupeň mezi oběma způsoby stanovení daně. Pokud by bylo totiž – hypoteticky a v duchu žalobcovy námitky – možné užít ve vyměřovacím řízení institut čestného prohlášení, pozbyl by institut stanovení daně podle pomůcek jakéhokoli smyslu, protože chybějící důkazní prostředky by bylo vždy možno nahradit čestným prohlášením, a tím by bylo zhojeno neunesení důkazního břemene v daňovém řízení; to je ale absurdní. Je tak zřejmé, že mlčí-li daňový řád o čestném

prohlášení, je to mlčení záměrné, podložené zvláštním významem dokazování v daňovém řízení a s tím spojenou přísnou návazností jednotlivých způsobů stanovení daně.

S ohledem na právě uvedené je zřejmé, že zcela mimo podstatu věci míří námitka, podle níž nemohl výslech svědka zpochybnit věrohodnost žalobcových tvrzení: „věrohodnost“ ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) d. ř. je totiž kategorie vyhrazená v daňovém řízení jen pro písemnosti, kterých lze užít jako důkazních prostředků. Čestné prohlášení nemůže být důkazním prostředkem, a výslechem tedy nemohlo být ani zpochybněno. Pro správce daně bylo užitečným podnětem k tomu, aby provedl dokazování prostřednictvím svědecké výpovědi pana I. B. (jenž byl v čestném prohlášení označen jako kupující), a pokusil se tak o to, podložit pouhé tvrzení ve formě čestného prohlášení důkazem. To se nezdařilo, a sporný výdaj tak nebyl prokázán: to ale platilo od počátku daňové kontroly až do jejího ukončení, bez ohledu na úkony žalobce a správce daně. Předložením čestného prohlášení se na tomto stavu nic nezměnilo – žalobce zde opět jen tvrdil, avšak nedokládal a neprokazoval – a nic nového nepřinesl ani svědecký výslech, který byl jen neúspěšným pokusem o získání důkazu. Žalobce se mýlí, domnívá-li se, že kdyby nebyl proveden svědecký výslech, jeho čestné prohlášení by bylo věrohodnější: jakýkoli procesní postup správce daně nebyl totiž s to přetvořit čestné prohlášení na důkazní prostředek, a vypovídací hodnota čestného prohlášení pro účely stanovení daně se provedením svědeckého výslechu ani nesnížila, ani nezvýšila – jen se ukázalo, že ve prospěch žalobce nehovoří ani tento jediný dostupný důkazní prostředek.

Žalobce v kasační stížnosti navrhl provedení některých nových důkazů; jeho návrhu však nebylo možno vyhovět. Obecně je jistě možné navrhovat v řízení před správním soudem důkazy k prokázání tvrzených skutečností, pokud nebyly provedeny v řízení před správním orgánem; takovými návrhy však nelze přesouvat na soud úkony, které by býval mohl k účastníkovu návrhu provést již správní orgán. Správní soud není další správní instancí, u níž by účastník mohl úspěšně zhojit svou nedostatečnou aktivitu při navrhování důkazů ve správním řízení, pokud se tam od něj právě tato aktivita vyžadovala – a to platí jak o krajských soudech jako soudech I. stupně, tak o Nejvyšším správním soudu. V projednávané věci se výsledek daňového řízení přímo odvinul právě od skutečnosti, že žalobce nenavrhl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení o výdaji ve výši 105 000 Kč, a ani svědecký výslech provedený z iniciativy správce daně toto tvrzení neprokázal. Pokud tedy žalobce neunesl své důkazní břemeno v řízení před správními orgány a na základě toho mu byla doměřena daň, nemohou být jeho nové důkazní návrhy v řízení před soudem vyslyšeny už jen proto, že by ani případná nová zjištění vzešlá z dokazování nemohla mít vliv na postoj soudu k zákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce konečně naznačil vadný postup krajského soudu, který údajně rozhodl bez jednání, aniž k tomu žalobce vyslovil svůj souhlas ve smyslu § 51 s. ř. s.; krajský soud však nijak nepochybil. Přípisem ze dne 23. 3. 2005, který byl doručen žalobcovu zástupci dne 29. 3. 2005, poučil krajský soud žalobce o možnosti rozhodovat bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Upozornil jej též na právní fikci, podle níž je souhlas udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas s takovým projednáním věci. Žalobce byl tedy řádně poučen o následcích svého případného mlčení; nechal však marně uplynout onu dvoutýdenní lhůtu, a krajský soud tedy mohl v souladu se zákonem rozhodnout bez jednání.

Sluší se poznamenat, že přípis ze dne 23. 3. 2005 byl přirozeně doručován jen žalobcovu zástupci, a to v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s.: ten stanoví, že má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Pouze v případě,

že účastník nebo osoba zúčastněná na řízení má v řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim. Vyjádření souhlasu či nesouhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání však jistě není úkonem, při němž by bylo třeba účastníkovy osobní aktivity: takové vyjádření může učinit, případně dvoutýdenní lhůtu může nechat nečinně plynout, žalobcův zástupce. Lze předpokládat, že konání či nečinnost zástupce budou v souladu s vůlí účastníka; i pokud by tomu tak ale nebylo, je případný rozpor mezi zástupcem a účastníkem věcí jich dvou a pro soud nemá žádný význam.

Ke způsobu doručování zastoupenému účastníku se vztahuje i žalobcův požadavek v kasační stížnosti, aby byla veškerá korespondence doručována výlučně k jeho rukám a na jeho adresu. Ze shora uvedeného je dostatečně zřejmé, proč takové žádosti nelze vyhovět. Uzná-li soud za vhodné, může zastoupenému účastníku zasílat své písemnosti na vědomí; doručovat s procesními účinky však lze (s výjimkou výzev k nezastupitelným úkonům účastníka) jen zástupci, který je v řízení prostředníkem mezi účastníkem a soudem. Je-li žalobcova žádost vedena nespokojeností s činností či naopak s pasivitou jeho zástupce, je na něm, aby si zvolil zástupce jiného; pokud však sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), platí pro něj povinné zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti a z něj plynoucí režim doručování.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu